

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci **žalobce: M. R.**, státní příslušník Ukrajiny, x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-510/ZA-ZA05-P17-2015,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou. Tvrdí, že rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, obsahuje zcela nesprávné posouzení životní situace žalobce a je založeno na nepřesných informacích. Žalobce splnil všechny podmínky pro přiznání azylu dle ustanovení

§ 12 písm. b) zákona o azylu. Má totiž skutečnou odůvodněnou obavu, že bude v zemi svého původu pronásledován pro svou příslušnost k národnostní skupině, z důvodu jeho původu a pro své politické názory. Žalovaný také nesprávně vyhodnotil chování žalobce, které označil za vyhýbání se vojenské službě. Žalobce totiž povinnou vojenskou službu absolvoval, přičemž se mu ale bojovat proti svým krajanům. Žalobci přitom v případě bojů hrozí smrt, buď kvůli nasazení do boje bez bojového výcviku, nebo z rukou ozbrojených složek Ukrajiny. Situace v žalobcově vlasti navíc odůvodňuje přiznání doplňkové ochrany, protože žalobci hrozí vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť zde probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobce také zmínil své rodinné vazby na území České republiky.

Žalovaný oprávněnost podané žaloby popírá. Trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil. Žalobce je ukrajinské národnosti, takže na Ukrajině nemůže být pronásledován pro svoji příslušnost k národnostní menšině ve smyslu zákona o azylu. Za diskriminaci či pronásledování nelze považovat ani povolání do armády, neboť se jedná o základní státoobčanskou povinnost. Vyhýbání se nástupu do ozbrojených sil je trestným činem i v České republice. Na Ukrajině byl znovu zaveden institut alternativní služby v nemocnicích, v zóně antiteroristických operací vojáci slouží na základě dobrovolného přihlášení.

Žalovaný rovněž trvá na svém závěru, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Podle žalovaného není možné označit za konflikt probíhající na Ukrajině za mezinárodní či vnitrostátní ozbrojený konflikt. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti. Tato oblast je od Luhanské a Doněcké oblasti značně vzdálená a není střety ukrajinských vojsk se separatisty zasažena. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současných událostí na Ukrajině významnější měrou než většina obyvatelstva regionu, odkud odešel.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 2. 6. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem. Ve vlasti žijí jeho rodiče a sestra. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Na území České republiky žalobce přicestoval v roce 2005, přijel sem kvůli práci. Vlast naposledy opustil 28. 4. 2015, protože obdržel povolávací rozkaz. Právě kvůli tomu se nechce vrátit do vlasti, protože nechce být odveden a bojovat. Jeho zdravotní stav je dobrý. Shodně žalobce vypovídal i v průběhu pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle správního spisu pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil tyto podklady: pro rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2015, č. j. OAM-151/ZA-ZA05-ZA15-2015, kterým bylo zastaveno řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 1. 6. 2015, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015 o podmínkách výkonu základní vojenské služby, postihu za její nenastoupení apod. a ze dne 21. 5. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zpráva organizace Freedom House ze dne 28. 1. 2015, zpráva organizace Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015 a výroční zpráva Amnesty International 2014/2015 – Ukrajina ze dne 25. 2. 2015. K seznámení s podklady se žalobce nedostavil.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 2. 6. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Dle § 12 zákona o azylu platí: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí: „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí: „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje [...] c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, [...]“.

Žalobce v žalobě předně tvrdí, že mu měl být udělen azyl podle ustanovení § 12 písm. b) ve vlasti hrozí pronásledování, a to hned ze dvou důvodů. Prvním z nich je žalobcova obava z nuceného nástupu do ozbrojených sil. K relevanci této skutečnosti z pohledu mezinárodní ochrany, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, a to právě ve vztahu k situaci na Ukrajině. V uvedeném rozhodnutí navázal především na již žalobcem zmiňované rozhodnutí SDEU dne 26. 2. 2015 ve věci Andre Lawrence Shepherd (C-472/13). Soud při posouzení této žaloby vycházel z právního

názoru Nejvyššího správního soudu, resp. Soudního dvora Evropské unie, s nimiž se ztotožnil a neshledal důvod odklonit se od nich.

Úvodem považuje soud za významné předeslat, že branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. V době ozbrojeného konfliktu, do něhož je tento stát zavlečen, resp. hrozby konfliktu je tato povinnost ještě významnější a naléhavější. Požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost a případně se z toho titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost státu a jeho územní celistvost, je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří, bez relevantních důvodů odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu.

Z pohledu aplikace § 12 zákona o azylu je rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu má odůvodněný strach z pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Pojem pronásledování je definován v § 2 odst. 8 zákona o azylu jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Uvedené ustanovení je transpozicí čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „nová kvalifikační směrnice“) a musí být vykládáno v jejím světle. Dle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice může být za pronásledování považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 (tj. zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech, vážný nepolitický zločin, čin, který je v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN).

Jinými slovy řečeno, mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit osobě, jestliže se odůvodněně obává, že by mohla být trestně stíhána nebo by jí byl uložen trest z důvodu, že odepře výkon vojenské služby za konfliktu. To ovšem pouze za omezující podmínky, že při výkonu vojenské služby by docházelo ke zločinům proti míru, válečným zločinům, zločinům proti lidskosti. Trestní stíhání v případě odepření vojenské služby za konfliktu, při němž k uvedeným z pohledu mezinárodního práva protiprávním jevům nedochází, nepředstavuje akt pronásledování, a tedy důvod pro udělení azylu. Naopak je zcela legitimní, aby stát, jenž se nachází v konfliktu, vynucoval plnění branné povinnosti a nařízené mobilizace i prostředky trestního práva.

Žalovaný vycházel ze zdrojů uvedených v části konstatující správní spis. Shromáždil přitom dle názoru soudu dostatečné množství přiměřeně aktuálních podkladů, jež se mimo jiné zabývají i způsobem vedení bojů na Ukrajině a otázkou, zda při nich dochází k páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti (zejména výroční zpráva Amnesty International ze dne 25. 2. 2015, či zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1. 6. 2015). Z výše uvedených zpráv o charakteru bojových operací a podmínek, které je doprovází, vyplývá, že ojediněle dochází na obou stranách konfliktu k excesům. Na druhou stranu jsou

opakovaně vyhlášována příměří a konflikt je tlumen diplomatickou cestou. Z veřejně dostupných informací je známo, že ačkoliv Ukrajina není smluvním státem Statutu Mezinárodního trestního soudu, učinila dne 17. 4. 2014 a 8. 9. 2015 dvě prohlášení ve smyslu čl. 12 odst. 3 Statutu Mezinárodního trestního soudu, v jejichž důsledku byla tomuto soudu přiznána pravomoc vyšetřovat a stíhat zločiny, k nimž na území Ukrajiny došlo po 21. 11. 2013 (<https://www.icc-cpi.int/ukraine>). Ze shromážděných zpráv pak vyplývá, že vojenské státní zastupitelství stíhá trestné činy, jichž se dopustili příslušníci vojenských jednotek, a že zrušení trestní odpovědnosti za činy spáchané na území Luhanské a Doněcké lidové republiky se nevztahuje na ty nejzávažnější trestné činy. Z toho tedy plyne, že Ukrajina jakožto jedna ze stran ozbrojeného konfliktu je připravena stíhat i případné válečné zločiny a zločiny proti lidskosti, resp. umožnit jejich stíhání Mezinárodním trestním soudem. Je tedy málo pravděpodobné, že by žalobce mohl být v rámci zapojení do bojových operací veden ke spáchání takových zločinů. Za této situace pak bylo na žalobci, aby s dostatečnou přesvědčivostí prokázal, že jednotka, ke které patří (resp. v níž má vykonávat vojenskou službu), provádí nebo v minulosti prováděla operace, které jí byly přiděleny, za takových podmínek, že je vysoce pravděpodobné spáchání činů, jejichž povaha odpovídá činům dle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice (viz rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci Shepherd, body 42 a 43). Ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by všechny vojenské jednotky byly nasazeny do ozbrojeného konfliktu a že by všechny vojenské jednotky páchaly válečné zločiny či zločiny proti lidskosti. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, v jaké vojenské jednotce bude vykonávat vojenskou službu, že se tato vojenská jednotka bezprostředně podílí na bojových operacích na východě Ukrajiny a že v této jednotce v minulosti došlo ke spáchání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti (nebo je na základě známých skutečností pravděpodobné, že k tomu dojde v budoucnu). Žalobce nicméně ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti (ve výše uvedeném smyslu), natož aby je prokázal, pouze obecně uvedl, že se obává výkonu vojenské služby. Z této skutečnosti ovšem nelze dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že žalobce bude nucen podílet se při výkonu vojenské služby na páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti. Případný trest, který žalobci hrozí za nenastoupení vojenské služby, tak nelze objektivně považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 ve spojení s § 12 zákona o azylu, interpretovaných ve světle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice. K této otázce Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 – 23, uvedl, že lidé vyhýbající se na Ukrajině odvodu do armády mohou dostat trest pohybuující se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce 2 až 5 roků. Přiměřenost těchto opatření je pak možné dokladovat srovnáním se sazbou trestu odnětí svobody trestného činu nenastoupení mimořádné služby (za stavu ohrožení státu nebo válečného stavu) v ozbrojených silách (§ 373 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) v České republice, která činí jeden rok až pět let.

Za druhý důvod pronásledování ve vlasti žalobce považuje svoji příslušnost k národnostní „skupině“ a své politické názory, neboť nesouhlasí se současným politickým směřováním Ukrajiny. K tomu uvádí pouze tolik, že on sám je ukrajinské národnosti a obává se útoků i ze strany ukrajinských bezpečnostních sborů. V průběhu správního řízení však žalobce nikdy netvrdil, že by ve své vlasti byl pro svoji národnost (případně příslušnost k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů) jakkoliv perzekvován. Proto lze mít za zcela dostatečnou úvahu žalovaného, že s ohledem na to, že žalobce žádné takové problémy neuvedl, nelze mít za to, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o mezinárodní ochraně je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů,

které žadatel v průběhu řízení uvedl (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2005, sp. zn. 1 Azs 281/2004). Výsledné úvaze žalovaného pak nemá soud co vytknout, neboť tomu, že by žalobce mohl být na Ukrajině vystaven pronásledování pro svoji ukrajinskou národnost, nic nenasvědčuje. Podrobněji se pak soud uvedeným důvodem nezabýval, a to pro jeho obecnost a především novost (byl uplatněn teprve v řízení před soudem). V dané věci se totiž nepochybně nejedná o skutečnost, kterou by žalobce nemohl uplatnit bez vlastní viny již ve správním řízení, ani se v předcházejícím správním řízení nevyskytla okolnost, která by ospravedlňovala, že žalobce neuvedl danou skutečnost již v jeho průběhu (srov. závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).

Žalobce dále namítal, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jelikož je v případě návratu do vlasti ohrožen na životě z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu. Tato námitka není důvodná.

Soud se k situaci na Ukrajině v rámci své rozhodovací činnosti v minulosti již opakovaně vyjadřoval a i nadále zastává názor, že hrozba zásahu ze strany vládních či separatistických ozbrojených složek nehrozí na celém území Ukrajiny, ale týká se pouze určitých problematických částí (zejm. na východě země). V ostatních částech země nebezpečí ozbrojeného konfliktu nehrozí. Objektivně přitom není vzhledem k rozloze území Ukrajiny vyloučen přesun z nepokojných oblastí do oblastí konfliktem zcela nezasažených. Za vážnou újmu spočívající v ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu přitom nelze považovat situaci, pokud se místům ohroženým či postiženým ozbrojeným konfliktem lze vyhnout v rámci vnitrostátního přesunu. Soud musí v tomto ohledu souhlasit s argumentací žalovaného, že situace v zemi původu žalobce nepředstavuje důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalobce je původem ze zakarpatské oblasti, tedy regionu, jenž je z hlediska ozbrojených konfliktů bezpečný.

Žalobce rovněž brojil proti nedostatečnosti podkladů a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Tato námitka není důvodná.

Žalovaný jako podklady rozhodnutí shromáždil materiály vyjmenované výše v části konstatující správní spis, jež jsou dle názoru soudu dostatečné jak svým rozsahem, tak aktuálností. Pro soud jsou v dané souvislosti podstatné dva materiály - Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 a zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 1. 6. 2015. Tyto podklady mapují současný vývoj situace na Ukrajině, zejména v souvislosti s dodržováním základních lidských práv, problematikou vnitřně a externě vysídlených osob a možnostmi vnitřního útěku. Podle názoru soudu dostatečně popisují situaci na Ukrajině a vzhledem k autoritě jejich zpracovatelů a způsobu sběru informací se jedná o podklady objektivní a zcela postačující. Rovněž odůvodnění rozhodnutí je dle názoru soudu řádné a nevzbuzuje žádné pochybnosti stran důvodů konečného rozhodnutí.

Rodinné vazby žalobce na Českou republiku (trvale zde žije jeho sestra a strýc) jsou pro posouzení věci též irelevantní. K tomu soud poznamenává, že doplňkovou ochranu založenou na § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ani jinou formu mezinárodní ochrany) nelze považovat za nástroj, jenž by měl poskytnout ochranu soukromému a rodinnému životu žadatele o mezinárodní ochranu, který vede na území České republiky. Nebyl-li tuzemský soukromý či rodinný život dostatečně zohledněn v jiných řízeních (např. v řízení o vydání povolení k pobytu, řízení o správním vyhoštění, trestním řízení při ukládání trestu vyhoštění), ať již z důvodu, že aplikovatelná právní norma nepředvídá zohlednění soukromého či rodinného života, nebo z důvodu nesprávného posouzení této otázky, nebo z důvodu

nedostatečné procesní aktivity žadatele o mezinárodní ochranu, neznámá to, že by se v řízení o mezinárodní ochraně znovu otevíral prostor pro posouzení zásahu případného vycestování do země původu spojeného s dlouhodobějším zákazem vstupu na území České republiky do tuzemského soukromého a rodinného života žadatele.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praze dne 21. února 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová